

Pere ja ühiskond

Näib, et tänapäeval on abielu ja järglaste saamine tähendust muutnud. Laste saamine ei ole enam abielule ainuomane mõte. Näiteks päevakorral olev küsimus homoabieludest – isegi kui Eestis ei sõnasta seaduslooja seda veel avalikult nii – raputaks pöördumatul moel kehtivat normi luues perekonna *uue standardi*.

Enne kui teemaga edasi liikuda, on oluline täpsustada alljärgnevat. Õigeusu kirik võtab vastu kõik inimesed, eristamata neid nende sättumuste ning isiklike, vaimulike, füüsiliste või psühholoogiliste probleemide alusel. Kirik ei ole olemas selleks, et hukka mõista, vaid et ravida neid, kes tema juurde tulevad ja kes soovivad vabaneda oma hirmudest ja ihadest, ehk teisisõnu hinge ja ihu sõltuvustest, mis takistavad nende osadust Jumalaga. Õigeusu kirik ei kuuluta oma usklitele äratõukamist ega väljaheitmist, vaid vabatahtlikku askeesi oma südame kirgedele puhastamiseks. „Mulle on kõik lubatud!”, ütleb püha Paulus – “Siiski miski ärgu saagu meelevolda minu üle!” (1Kr 6,12). Igaüks võib teha, mida soovib, kuid kõik teed ei vii Jumalani. Õigeusu kirik mõistab hukka ja tõukab eemale patu, kurja, kuid mitte mingil juhul patustaja.

Veelkord: kui ma kõnelen kellegagi, kes ei jaga Piibli tõdesid ega minu kristlikku usku, ei näe ma mingit põhjust teda ka Jumalaga suhestada, ei patustada ega pääsemises. Tema ise määrab punase joone, hea ja kurja piiri vastavalt oma isiklikele tõekspidamistele. See on inimese valik ja ma austan seda täielikult.

Tulgem aga nüüd tagasi põhiteema, olulisema juurde.

Algselt on abielu *loomulik and*. Elu sünnitamiseks ühinevad mees ja naine, et viljastada laps. Abielu institutsionaliseerumisega lõi ühiskond juriidilise raami sellele loomulikule annile, et seda kaitsta. Kui seaduseandja otsustab teha abielust põhiliselt õiguse ja tunnete objekti (tunnete-abiellul on meie ajal tendents võidutseda järglaste saamise abielu üle) väljaspool igasugust loomulikku andi, hägustab ta perekonna mõistet ja suunab ka inimese tuleviku ettearvamatule kursile. Jäägem pisut realistlikumaks ja ärgem laskem ennast tundelisusel kõrvale juhtida: võrdsuse nimel ja diskrimineerimisest keeldumise egiidi all otsitakse juba võimalust ideeks *võrdsusest kõikide paaride vahel*, nii heteroseksuaalsete kui homoseksuaalsete vahel. Objektiivselt rääkides – kuna mees ja naine koos ei ole sama, mis kaks meest ja kaks naist koos, kas on siis võimalik asetada

ühele tasemele hetero- ja homoseksuaale? Kui homme on võrdsuse nimel kõik ühele pulgale asetatud, vallandab see ohtliku protsessi, mis viib *lähemas või kaugemas tulevikus sugulise eristamise hääbumisele*. Et vähemusgrupid saaksid rakendada oma õigust võrdsusele, keelatakse inimkonnal teha vahet mehe ja naise vahel.

Hetkel elame veel elavale iseloomuliku erinevustega maailmas. Peagi on aga oht näha uut inimkonda, rajatud eristamatusele. Kuid eristamatus on eristamise vastand, sest ta ei väljenda piisavalt eristamiseks vajalikke iseloomuomadusi. Sellisel moel arenevad näiteks vähirakud. Seetõttu on vahettegematus *surma printsiip*. Niisiis võib põhjendatult esitada endale küsimuse: kas nüüdsest saab sellest inimkonda juhtiv printsiip?

Siiani on ühiskonna alusmõte toetunud arusaamale piiridest ja sellega ka mõttele, et kõik ei ole võimalik. Kõike ei ole võimalik seadusega määrata. Kõike ei ole võimalik toota. Ühtaegu nii positiivne kui kaitsev piirang, mõte, et kõike ei saa seadusega määrata, hoiab meid Seaduse diktatuuri eest ja mõte, et kõike ei saa toota, hoiab meid Teaduse diktatuuri eest. Nihilismi kese seisneb väitel “kõik on võimalik”. Veel veidi ja seaduseandja läheb ühiskonna tõelistest probleemidest mööda, veel veidi ja ta otsib võimalust *kokku klopsida* perekond tänu juriidilis-meditiinilisele montaažile, nimetab selle “perekonnaks” ja põhimõttest “kõik on võimalik” saab tegelikkus ning koos temaga võidutseb nihilism jagamatult teaduse, õiguse ja inimese üle.

Eesti Kirikute Nõukogu liikmeskirikud tuletasid aupaklikult meie riigikogu liikmetele meelde, et olemasolevast seadusest iseenesest piisab ja et riigil pole alust seda ebamõistlikult muutma hakata. Kuid kas neid võetakse kuulda? Rütmis, milles asjad hetkel arenevad, kuuletub inimene peagi inimesele, ilma et inimene ise millelegi kuuletuks.

Sama mõttekäigu kohaselt ei tohi ka unustada, et pole olemas õigust lapsele, vaid lapse õigus. Liiga palju on ohtlikke ja tõsiseid asju, eriti adoptiooni teemal, mis seab lahutatud ja homoseksuaalsete paaride lapsed olukorda, *kus nad ei ole lapsed nagu teised*. Sellele lisandub veel fakt, et lastel on loomulik kalduvus ennast süüdistada kui perekonna tasakaalu enam ei austata.

Tahame või ei, on olemas perekonna loomulikud annid. Ärge puutugem neid. Ärgem puutugem seda dünaamilise tasakaalu seadust, mis põhineb nais- ja meessoost vastastikkusel täiendamisel. Just seetõttu ei saa me loomulikku

perekonda asendada aseainega. See juurutaks vaimset ja käitumuslikku segadust, mille all juba meie ühiskond küllalt kannatab. Kas on vaja sellele veel lisa?

+ *Stefanus, Tallinna ja kogu Eesti metropoliit*

Artikkel avaldatud ajalehes "Postimees" 9.juunil 2014